

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobkyne **R. G.**, bývajúcej v B., zastúpenej Mgr. V. Š., advokátom v B., proti žalovanej **Slovenskej republike**, za ktorú koná Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky, so sídlom v Bratislave, Župné nám. č. 13, o **náhradu škody**, vedenej na Okresnom súde Bratislava I pod sp. zn. 16 C 86/2010, o dovolaní žalobkyne proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave z 28. mája 2013 sp. zn. 8 Co 175/2012, takto

r o z h o d o l :

Dovolanie **o d m i e t a .**

Žalovanej náhradu trov dovolacieho konania nepriznáva.

O d ô v o d n e n i e

Okresný súd Bratislava I rozsudkom zo 16. februára 2012 č.k. 16 C 86/2010-90 konštatoval, že nesprávnym úradným postupom Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky pri vybavovaní sťažnosti žalobkyne z 21. februára 2007 č. X., ktorou sa domáhala prešetrenia nečinnosti Slovenskej komory exekútorov pri vybavovaní jej sťažnosti na činnosť súdneho exekútora č. X., boli porušené práva žalobkyne na vybavenie sťažnosti bez priet'ahov a na inú právnu ochranu. Vo zvyšku návrh žalobkyne na zaplatenie sumy vo výške 3 300 € s príslušenstvom, titulom náhrady nemajetkovej ujmy, zamietol a žiadnemu z účastníkov nepriznal právo na náhradu trov konania. V odôvodnení uviedol, že v konaní bolo preukázané, že boli splnené všetky zákonné podmienky pre priznanie nároku žalobkyne na určenie, že nesprávnym úradným postupom Ministerstva spravodlivosti SR pri vybavovaní sťažnosti žalobkyne z 21. februára 2007 č. X., boli porušené jej práva na vybavenie sťažnosti bez priet'ahov a na inú právnu ochranu. Pokiaľ sa žalobkyňa domáhala zaplatenia nemajetkovej ujmy vo výške 3 300 €, okresný súd uviedol, že pri skúmaní predpokladov zodpovednosti za ujmu spôsobenú nesprávnym úradným postupom je treba postupovať podľa ustanovení § 13 Občianskeho zákonníka, keď účelom poskytnutia primeraného

zadosťučinenia je poskytnúť fyzickej osobe za neoprávnený zásah do jej osobných práv primerané zadosťučinenie. Konštatoval, že došlo síce k porušeniu práva žalobkyne, ale táto nepreukázala, že v dôsledku nesprávneho úradného postupu jej bola spôsobená nemajetková ujma. V súvislosti s nárokom na priznanie nemajetkovej ujmy nepreukázala, že v dôsledku nesprávneho úradného postupu došlo v značnej miere k zníženiu jej dôstojnosti a vážnosti v spoločnosti. Žalobkyňa tiež nepreukázala, že vytýkaným nesprávnym úradným postupom zo strany Ministerstva spravodlivosti SR došlo k negatívnym následkom v súkromnom živote a spoločenskom uplatnení. S ohľadom na uvedené súd prvého stupňa uzavrel, že žalobkyňa v konaní nepreukázala dôvodnosť uplatnenej náhrady nemajetkovej ujmy, keď nepreukázala rozsah nepriaznivých následkov, ktoré jej mali v súvislosti s nesprávnym úradným postupom Ministerstva spravodlivosti SR pri vybavovaní sťažnosti vzniknúť. Samotná skutočnosť, že pri vybavovaní jej sťažnosti z 21. februára 2007 došlo k prieťahom, ktoré vyvolali u žalobkyne stav právnej neistoty a došlo k porušeniu zákona č. 152/1998 Z.z. o sťažnostiach ešte sama osebe nezakladá žalobkyni nárok na nemajetkovú ujmu. So zreteľom na uvedené návrh žalobkyne v časti uplatnenej náhrady nemajetkovej ujmy zamietol, keď mal za to, že konštatovanie, že došlo k nesprávnemu úradnému postupu Ministerstva spravodlivosti SR pri vybavovaní sťažnosti žalobkyne, je vzhľadom na okolnosti prípadu postačujúce. O náhrade trov konania rozhodol podľa § 142 ods. 2 O.s.p., keď žalobkyňa mala vo veci len čiastočný úspech.

Na odvolanie žalobkyne a žalovanej Krajský súd v Bratislave rozsudkom z 28. mája 2013 č.k. 8 Co 175/2012-127 potvrdil rozsudok súdu prvého stupňa. Vyslovil, že žiadny z účastníkov nemá právo na náhradu trov odvolacieho konania. V odôvodnení uviedol, že nečinnosť orgánu verejnej moci či zbytočné prieťahy v konaní nepochybne znamenajú samé osebe pre poškodeného určitú imateriálnu ujmu, to však ale poškodeného nezbavuje povinnosti preukázať, v prípade uplatňovania jej peňažnej náhrady, vznik tejto nemajetkovej ujmy v jednotlivých oblastiach života, ako aj to, že iba samotné konštatovanie porušenia práva nie je dostatočne účinným a efektívnym prostriedkom na vyváženie či zmiernenie tejto vzniknutej ujmy. Hoci aj v dôsledku neprimerane dlhotrvajúceho konania možno ujmu spočívajúcu v neistote poškodeného ohľadne výsledku konania predpokladať, je ale už predmetom ďalšieho dokazovania posudzovanie, či ide o ujmu nepatrnú alebo značnú, kedy je na poškodenom, aby svoje tvrdenia o existencii takých relevantných skutočností, ktoré umocňujú hĺbku zásahu alebo významne ovplyvňujú jeho životnú situáciu, v konaní hodnoverne preukázal. Pri posudzovaní intenzity zásahu je za určujúce hľadisko potrebné

považovať charakter konania, v ktorom ujma vznikla, keďže ujma vzniknutá v ne/sporovom konaní môže byť iná, ako ujma vzniknutá v exekučnom konaní a rovnako treba rozlišovať medzi konaním civilným, trestným či správnym a napokon treba vziať osobitne na zreteľ aj predmet konania z hľadiska jeho významu pre účastníka konania (trestné konanie, konanie starostlivosti o maloletých, o osobnom stave, pracovnoprávne spory, konania týkajúce sa života a zdravia) a ochrany akých práv či právom chránených záujmov sa v ňom dovoľáva, s prihliadnutím aj na jeho osobné pomery či iné konkrétne skutkové okolnosti každého individuálneho prípadu (vysoký vek, zdravotný stav a pod.); zvýšený význam predmetu konania pre osobu poškodeného musí táto osoba v konaní spoľahlivo doložiť. Uviedol, že súd prvého stupňa tak vychádzal zo správneho právneho názoru, že nesprávny úradný postup pri vybavovaní sťažnosti žalobkyne zo strany Ministerstva spravodlivosti SR nemožno považovať bez ďalšieho za konanie, v dôsledku ktorého by žalobkyni prináležal nárok na peňažnú náhradu nemajetkovej ujmy, a správne tak zameral svoje dokazovanie na zisťovanie, či v dôsledku nevybavenia sťažnosti žalobkyne v zákonnej lehote, došlo v značnej miere k zníženiu dôstojnosti a vážnosti žalobkyne v spoločnosti a či vytýkaným nesprávnym úradným postupom zo strany Ministerstva spravodlivosti SR došlo k negatívnym následkom v jej súkromnom živote a spoločenskom uplatnení. Odvolací súd ďalej uviedol, že na základe výsledkov vykonaného dokazovania súd prvého stupňa dospel k správne mu záveru, že žalobkyňa v konaní dostatočne spoľahlivo nepreukázala dôvodnosť uplatnenej peňažnej náhrady nemajetkovej ujmy, keď náležite nepreukázala rozsah nepriaznivých následkov, ktoré jej mali, v súvislosti s nesprávnym úradným postupom Ministerstva spravodlivosti SR pri vybavovaní sťažnosti vzniknúť, a jej všeobecné tvrdenia v tomto smere tak zostali v konaní dôkazne nepodložené. O náhrade trov odvolacieho konania rozhodol odvolací súd v mysle § 224 ods. 1 a § 142 ods. 2 O.s.p.

Proti tomuto rozsudku odvolacieho súdu podala dovolanie žalobkyňa. Uviedla, že odvolací súd sa svojou požiadavkou na preukazovanie akýchsi nepriaznivých následkov nesprávneho úradného postupu úplne odchyľil od zmyslu a účelu právnej úpravy, judikatúry Ústavného súdu Slovenskej republiky, pričom aplikoval požiadavku, ktorá v právnom poriadku neexistuje. Uviedla, že zákon č. 514/2003 Z.z ani judikatúra Ústavného súdu Slovenskej republiky nepožadujú preukazovanie sekundárnych následkov ujmy na právach, preto je požiadavka odvolacieho súdu, aby ich žalobkyňa preukázala nezákonná. Odvolací súd teda podľa názoru dovolateľky ustanovenia zákona č. 514/2003 Z.z. aplikoval v rozpore s ich účelom a zmyslom. Namietala aj správnosť rozhodnutia odvolacieho súdu o trovách konania,

keď žalobkyni odvolací súd náhradu trov nepriznal vôbec, napriek tomu, že so svojím návrhom ako takým bola úspešná, nebola jej iba priznaná náhrada nemajetkovej ujmy v peniazoch. Namietala nedostatok riadneho odôvodnenia rozhodnutia odvolacieho súdu. Poznamenala, že ide o vady konania takej intenzity, že ich dôsledkom je porušenie práva žalobkyne na súdnu ochranu garantovaného čl. 46 ods. 1 Ústavy SR, čoho dôsledkom je vada rozsudku v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p. Poukázala na početnú judikatúru Ústavného súdu Slovenskej republiky, Českej republiky a Európskeho súdu pre ľudské práva.

Žalovaná sa k dovolaniu žalobkyne písomne nevyjadrila.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O.s.p.) po zistení, že dovolanie podala včas účastníčka konania (§ 240 ods. 1 O.s.p.), riadne zastúpená (§ 241 ods. 1 O.s.p.), skúmal najskôr, či tento opravný prostriedok smeruje proti rozhodnutiu, ktoré možno napadnúť dovolaním (§ 236 a nasl. O.s.p.), a bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 1 O.s.p.) dospel k záveru, že dovolanie smeruje proti rozhodnutiu, voči ktorému takýto mimoriadny opravný prostriedok nie je prípustný, preto ho treba odmietnuť.

Dovoláním možno napadnúť právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa (§ 236 ods. 1 O.s.p.).

V preskúmvanej veci dovolateľka napadla rozhodnutie odvolacieho súdu vydané vo forme rozsudku, ktorým odvolací súd potvrdil rozsudok súdu prvého stupňa.

Podmienky prípustnosti dovolania proti rozsudku odvolacieho súdu sú upravené v ustanoveniach § 237 a § 238 O.s.p.

Prípustnosť dovolania v predmetnej veci podľa § 238 O.s.p. neprichádza do úvahy. Nejde totiž o zmeňujúci rozsudok odvolacieho súdu vo veci samej, ani o rozsudok, v ktorom by sa odvolací súd odchyľil od právneho názoru dovolacieho súdu vysloveného v tejto veci, pretože dovolací súd v tejto veci ešte nerozhodoval. Rovnako nejde o rozsudok, vo výroku ktorého by odvolací súd vyslovil prípustnosť dovolania, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu, ani o rozsudok, ktorým by bol potvrdený rozsudok súdu prvého stupňa, ktorým by súd prvého stupňa vo výroku vyslovil neplatnosť zmluvnej podmienky podľa § 153 ods. 3 a 4.

Ak súdne konanie trpí niektorou z vád vymenovaných v ustanovení § 237 O.s.p., možno dovolaním napadnúť aj rozhodnutia vo veciach, pri ktorých je inak dovolanie z hľadiska § 238 O.s.p. neprípustné. Vzhľadom na zákonnú povinnosť (§ 242 ods. 1 veta druhá O.s.p.) skúmať vždy, či napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu nebolo vydané v konaní postihnutom niektorou z procesných vád uvedených v § 237 písm. a/ až g/ O.s.p., dovolací súd sa ďalej zaoberal otázkou, či nie je daná prípustnosť dovolania v zmysle tohto zákonného ustanovenia, teda či v danej veci nejde o prípad nedostatku právomoci súdu, spôsobilosti byť účastníkom konania, riadneho zastúpenia procesne nespôsobilého účastníka, o prekážku veci právoplatne rozhodnutej alebo už prv začatého konania, prípad absencie návrhu na začatie konania, hoci bol podľa zákona potrebný, prípad odňatia možnosti účastníkovi pred súdom konať alebo rozhodovania vylúčeným sudcom, či konania súdom nesprávne obsadeným.

Dovolateľka existenciu procesných vád konania v zmysle § 237 písm. a/ až e/ a g/ O.s.p. netvrdila a procesné vady tejto povahy v dovolacom konaní nevyšli najavo. Prípustnosť jej dovolania preto z týchto ustanovení nevyplýva.

S prihliadnutím na obsah dovolania a v ňom vytýkané nesprávnosti sa dovolací súd osobitne zaoberal otázkou, či postupom súdov nebola dovolateľke odňatá možnosť konať pred súdom.

Odňatím možnosti konať pred súdom (§ 237 písm. f/ O.s.p.) sa rozumie taký závadný procesný postup súdu, ktorý má za následok znemožnenie realizácie tých procesných práv účastníka konania, ktoré mu poskytuje Občiansky súdny poriadok. O procesnú vadu v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p. ide najmä vtedy, ak súd v konaní postupoval v rozpore so zákonom, prípadne ďalšími všeobecne záväznými právnymi predpismi a týmto postupom odňal účastníkovi konania jeho procesné práva.

Z obsahu dovolania možno vyvodiť, že dovolateľka namietala nedostatok riadneho odôvodnenia rozhodnutia odvolacieho súdu (§ 237 písm. f/ O.s.p.), odchýlenie sa od rozhodovacej praxe Ústavného súdu Slovenskej republiky bez náležitého odôvodnenia (zásadný rozpor s judikatúrou ústavného súdu; § 237 písm. f/ O.s.p.) ako aj nesprávnu aplikáciu a výklad ustanovení zákona č. 514/2013 Z.z. (§ 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.)

Pokiaľ žalobkyňa namieta nedostatky týkajúce sa odôvodnenia dovolaním napadnutého rozsudku odvolacieho súdu, treba uviesť, že právo na určitú kvalitu súdneho

konania, ktorej súčasťou je aj právo účastníka na dostatočné odôvodnenie súdneho rozhodnutia, je jedným z aspektov práva na spravodlivý proces. Z judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva ako aj z rozhodnutí Ústavného súdu Slovenskej republiky totiž vyplýva, že tak základné právo podľa čl. 46 ods. 1 ústavy ako aj právo podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru, v sebe zahŕňajú aj právo na rovnosť zbraní, kontradiktórnosť konania a odôvodnenie rozhodnutia (II. ÚS 383/2006); právo na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia patrí medzi základné zásady spravodlivého súdneho procesu.

Právo na spravodlivý proces je naplnené tým, že všeobecné súdy zistia skutkový stav a po výklade a použití relevantných právnych noriem rozhodnú tak, že ich skutkové a právne závery nie sú svojvoľné, neudržateľné a nie sú prijaté v zrejmom omyle konajúcich súdov; ktoré by popreli zmysel a podstatu práva na spravodlivý proces. Ústavný súd Slovenskej republiky vo svojej judikatúre opakovane zdôraznil, že nezávislosť rozhodovania všeobecných súdov sa má uskutočňovať v ústavnom a zákonnom procesnoprávnom a hmotnoprávnom rámci. Procesnoprávny rámec predstavujú predovšetkým princípy riadneho a spravodlivého procesu, ako vyplýva i z čl. 46 a nasl. ústavy a čl. 6 ods. 1 Dohovoru. Jedným z týchto princípov predstavujúcich súčasť práva na spravodlivý proces (čl. 46 ods. 1 ústavy, čl. 6 ods. 1 Dohovoru) a vylučujúcich ľubovôľu pri rozhodovaní je aj povinnosť súdu, presvedčivo a správne vyhodnotiť dôkazy a svoje rozhodnutia náležite odôvodniť (§ 132 a § 157 ods. 1 O.s.p. m.m. I. ÚS 243/2007), pritom starostlivo prihliadať na všetko, čo vyšlo počas konania najavo, vrátane toho, čo uviedli účastníci. Z odôvodnenia súdneho rozhodnutia (§ 157 ods. 2 O.s.p.) musí vyplývať vzťah medzi skutkovými zisteniami a úvahami pri hodnotení dôkazov na jednej strane a právnymi závermi na strane druhej. Všeobecný súd by mal vo svojej argumentácii obsiahnutej v odôvodnení svojho rozhodnutia dbať tiež na jeho celkovú presvedčivosť, teda inými slovami, na to, aby premisy zvolené v rozhodnutí rovnako ako závery, ku ktorým na základe týchto premís dospel, boli pre širšiu právnickú (ale aj laickú) verejnosť prijateľné, racionálne ale v neposlednom rade aj spravodlivé a presvedčivé. Všeobecný súd pritom musí súčasne vychádzať z materiálnej ochrany zákonnosti tak, aby bola zabezpečená spravodlivá ochrana práv a oprávnených záujmov účastníkov (§ 1 O.s.p.; obdobne napr. IV. ÚS 1/2002, II. ÚS 174/04, III. ÚS 117/07, III. ÚS 332/09, I. ÚS 501/11). Z práva na spravodlivé súdne konanie v tejto súvislosti vyplýva aj povinnosť všeobecného súdu zaoberať sa účinne námietkami, argumentmi a návrhmi strán (avšak) s výhradou, že majú význam pre rozhodnutie (I. ÚS 46/05, II. ÚS 76/07, obdobne Kraska c/a Švajčiarsko z 29. apríla 1993, séria A, č. 254-B, str. 49, § 30). Štruktúra práva na odôvodnenie je rámcovo

upravená v § 157 ods. 2 O.s.p. Táto norma sa uplatňuje aj v odvolacom konaní (§ 211 ods. 2 O.s.p.). Vo svojej ustálenej judikatúre ústavný súd zdôraznil, že odôvodnenia rozhodnutí prvostupňového súdu a odvolacieho súdu nemožno posudzovať izolovane (m.m. II. ÚS 78/05, III. ÚS 264/08, IV. ÚS 372/08, IV. ÚS 350/09), pretože prvostupňové a odvolacie konanie z hľadiska predmetu konania tvoria jeden celok (IV. ÚS 489/2011). Tento právny názor zahŕňa aj požiadavku komplexného posudzovania všetkých rozhodnutí všeobecných súdov (tak prvostupňového súdu, ako aj odvolacieho súdu a prípadne aj dovolacieho súdu), ktoré boli vydané v priebehu príslušného súdneho konania (IV. ÚS 350/2009).

Za arbitrárny, resp. nedostatočne zdôvodnený treba považovať rozsudok všeobecného súdu aj v situácii, keď všeobecný súd svoj právny záver nezdôvodní zo všetkých zákonných hľadísk, ktoré v danej veci prichádzajú do úvahy (nález Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. I. ÚS 154/2005 z 28. februára 2006).

Dovolací súd dospel k záveru, že rozsudok súdu prvého stupňa (v spojení s potvrdzujúcim rozsudkom odvolacieho súdu v zmysle § 219 ods. 2 O.s.p.) spĺňa vyššie uvedené kritériá pre odôvodňovanie rozhodnutí v zmysle § 157 ods. 2 O.s.p. (§ 219 ods. 1, 2 O.s.p.) a preto ho nemožno považovať za nepreskúmateľný, neodôvodnený, či zjavne arbitrárny (svojvoľný). Odôvodnenie rozsudku zodpovedá základnej (formálnej) štruktúre odôvodnenia rozhodnutia, čo platí tak pre rozsudok prvého stupňa (§ 157 ods. 2 O.s.p.), ako aj pre rozsudok odvolacieho súdu (§ 219 ods. 2 O.s.p.). Súslednosti jednotlivých častí odôvodnení a ich obsahové (materiálne) náplne, zakladajú súhrnne ich zrozumiteľnosť i všeobecnú interpretačnú presvedčivosť; tým však nie je zodpovedaná (ani inak dotknutá) otázka správnosti právneho posúdenia veci konajúcimi súdmi.

Súdy oboch stupňov jasne a dostatočne vysvetlili právne dôvody, pre ktoré návrh žalobkyne na zaplatenie sumy 3 300 € s príslušenstvom titulom náhrady nemajetkovej ujmy zamietli. Zhodli sa na tom, že žalobkyňa v konaní dostatočne spoľahlivo nepreukázala dôvodnosť uplatnenej peňažnej náhrady nemajetkovej ujmy, keď náležite nepreukázala rozsah nepriaznivých následkov, ktoré jej mali v súvislosti s nesprávnym úradným postupom Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky pri vybavovaní sťažnosti vzniknúť, a jej všeobecné tvrdenia v tomto smere zostali v konaní dôkazne nepodložené. Pokiaľ žalobkyňa v odvolacom konaní zotrvala na svojej argumentácii, aj odvolací súd sa stotožnil s právnym záverom súdu prvého stupňa o neopodstatnenosti časti žaloby z uvádzaných dôvodov,

ponúkol dostatočné vysvetlenie toho, prečo z právneho hľadiska nebolo možné akceptovať argumentáciu odvolateľky (žalobkyne).

Pokiaľ ide o námietku zásadného rozporu rozhodnutia odvolacieho súdu s judikatúrou Ústavného súdu Slovenskej republiky, ktorý mal založiť arbitrárnosť rozhodnutia odvolacieho súdu, Najvyšší súd Slovenskej republiky uvádza, že Ústavný súd Slovenskej republiky v rámci svojej rozhodovacej činnosti (okrem iného) rozhoduje o porušení základných práv sťažovateľov na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa z ustanovení čl. 58 ods. 2, čl. 127 Ústavy SR a ustanovení § 50 ods. 3, § 56 ods. 4 a 5 zákona č. 38/1993 Z.z. o ústavnom súde. Súdny nižšieho stupňa v danej veci ale rozhodovali o nároku žalobkyne na náhradu nemajetkovej ujmy v zmysle ustanovenia § 17 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci. Keďže konania o sťažnostiach vo veciach namietania porušenia základných ľudských práv v zmysle Ústavy SR vedené na ústavnom súde a konania o žalobách o náhradu nemajetkovej ujmy v zmysle zákona č. 514/2003 Z.z. vedené na všeobecných súdoch nemožno stotožňovať, námietka žalobkyne o zásadnom nesúlade rozhodnutia odvolacieho súdu s konštantnou judikatúrou ústavného súdu je neopodstatnená.

Obsah dovolacích námietok smeroval tiež k spochybneniu správnosti právneho posúdenia veci konajúcimi súdmi (§ 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.). Právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávne právne posúdenie veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav. O nesprávnu aplikáciu právnych predpisov ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval, alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery. Súd ale právnym posúdením veci neodníma účastníkovi konania možnosť uplatnenia jeho procesných práv v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p. (viď uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 2 Cdo 112/2001 zverejnené v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod č. 43/2003 a uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 2 Cdo 50/2002 uverejnené v časopise Zo súdnej praxe pod č. 1/2003). Právne posúdenie veci súdmi nižších stupňov je relevantným dovolacím dôvodom, ktorým možno odôvodniť procesne prípustné dovolanie (viď § 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.). Nesprávne právne posúdenie veci súdmi nižších stupňov však nie je procesnou vadou konania v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p. lebo (ani prípadné) nesprávne právne posúdenie veci súdom účastníkovi konania neznemožní realizáciu žiadneho

jeho procesného oprávnenia (viď napr. rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1 Cdo 62/2010, sp. zn. 2 Cdo 97/2010, sp. zn. 3 Cdo 53/2011, sp. zn. 4 Cdo 68/2011, sp. zn. 5 Cdo 44/2011, sp. zn. 6 Cdo 41/2011 a sp. zn. 7 Cdo 26/2010).

Na základe uvedeného dospel dovolací súd k záveru, že žalobkyňa neopodstatnene namieta, že v konaní jej postupom súdu bola odňatá možnosť pred súdom konať (§ 237 písm. f/ O.s.p.).

Z dôvodov vyššie uvedených dospel dovolací súd k záveru, že prípustnosť dovolania žalobkyne nevyplýva z § 238 ods. 1 až 3 O.s.p. ani z § 237 O.s.p. Dovolanie preto odmietol podľa § 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 218 ods. 1 písm. c/ O.s.p. bez toho, aby skúmal opodstatnenosť dovolateľkou uplatnených dovolacích dôvodov v zmysle § 241 ods. 2 písm. b/ a c/ O.s.p. So zreteľom na odmietnutie dovolania sa nezaoberal napadnutým rozhodnutím odvolacieho súdu z hľadiska jeho vecnej správnosti.

Rovnako v zmysle ustanovenia § 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s ustanovením § 218 ods. 1 písm. c/ O.s.p. dovolací súd odmietol aj dovolanie žalobkyne smerujúce voči výroku rozsudku odvolacieho súdu o trovách konania, keďže touto časťou dovolania napadnuté rozhodnutie má povahu uznesenia (§ 167 ods. 1 O.s.p.), prípustnosť dovolania proti nemu vylučuje ustanovenie § 239 ods. 3 O.s.p. a ani v tomto prípade dovolací súd nezistil, že by došlo k vade konania v zmysle § 237 O.s.p.

Žalovaná mala v dovolacom konaní úspech, preto jej patrí právo na náhradu trov dovolacieho konania proti žalobkyňi, ktorá úspech nemala. Dovolací súd úspešnej žalovanej náhradu trov dovolacieho konania nepriznal, pretože nepodala návrh na ich priznanie (§ 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 224 ods. 1 O.s.p., § 142 ods. 1 O.s.p.).

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

P o u č e n i e : Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 29. mája 2014

JUDr. Viera Petriková, v.r.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia :

Jarmila Uhlířová